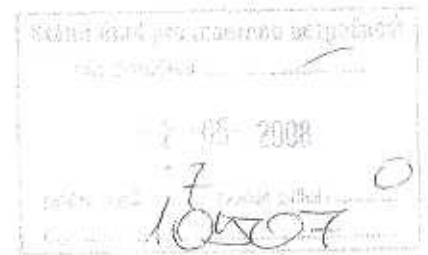

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

- 15 - 05 - 2006 / 1 / 362

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Greenpeace ČR**, se sídlem Praha 6, Českomalínská 27, zast. Mgr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 22, proti žalovanému: **Státní úřad pro jadernou bezpečnost**, se sídlem Praha 1, Senovážné náměstí 9, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 31.1.2006 čj. 32581/2.1/06

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.4.2002 č.j. 6047/TO/2002 Státní úřad pro jadernou bezpečnost (dále jen „SÚJB“) rozhodl, že žalobci neposkytuje informaci v podobě sdělení evidenčního nebo jiného identifikačního čísla protokolu z inspekce iniciované Greenpeace a nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem a zahájené dne 12.12.2000 u Modřanské potrubní a.s., zaměřené na provedení dokumentace systému jakosti pro oblast výroby a montáže hlavního cirkulačního potrubí I. bloku ETE. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předsedkyně SÚJB na základě rozkladu podaného žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodla ve smyslu § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), že rozhodnutí SÚJB o neposkytnutí informace čj. 6047/TO/2002 ze dne 10.4.2002, kterým se žalobci neposkytují informace ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb., se mění ve výroku tak, že po provedené změně zní: „Státní úřad pro jadernou bezpečnost jako státní orgán, který je povinným subjektem k poskytování informací ve smyslu 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona neposkytuje s odvoláním na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., informace ve věci inspekce SÚJB v Modřanské potrubní, a.s., nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem dne 12.12.2000, a to ve formě:

1. sdělení evidenčního nebo jiného identifikačního čísla protokolu z inspekce iniciované Greenpeace a nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem a zahájené dne 12.12.2000 u Modřanské potrubní a.s., zaměřené na provedení dokumentace systému jakosti pro oblast výroby a montáže hlavního cirkulačního potrubí I. bloku ETE,
2. poskytnutí k nahlédnutí a vytvoření fotokopie nebo fotokopii úplného protokolu či dílčích protokolů, pořízených záznamů zkoušek či jiných evidencí, a to i ve formě obrazového či zvukového záznamu nebo záznamu nahraného na nosičích dat.“

V odůvodnění napadeného rozhodnutí předsedkyně SÚJB uvedla, že žalobce požádal dopisem ze dne 29.3.2002 podle zákona č. 106/1999 Sb., o sdělení evidenčního nebo jiného identifikačního čísla protokolu z inspekce iniciované Greenpeace a nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem a zahájené dne 12.12.2000 u Modřanské potrubní a.s., zaměřené na provedení (správně prověření) dokumentace systému jakosti pro oblast výroby a montáže hlavního cirkulačního potrubí I. bloku jaderné elektrárny Temelín a o poskytnutí k nahlédnutí a vytvoření fotokopie nebo fotokopii úplného protokolu či dílčích protokolů, pořízených záznamů zkoušek či jiných evidencí, a to i ve formě obrazového či zvukového záznamu nebo záznamu nahraného na nosičích dat. Tyto informace nebyly ze strany SÚJB poskytnuty a ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., bylo vydáno rozhodnutí o neposkytnutí informace ze dne 10.4.2002 čj. 6047/TO/2002. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad ze dne 23.4.2002, v němž žádal o zrušení napadeného rozhodnutí a poskytnutí požadované informace. Předsedkyně SÚJB rozklad zamítla rozhodnutím ze dne 4.6.2002 čj. 9474/2.1/02. Žalobce následně podal v této věci žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že zrušil fiktivní rozhodnutí SÚJB o rozkladu ze dne 11.5.2002 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž rozhodnutí předsedkyně SÚJB o rozkladu ze dne 4.6.2002 čj. 9474/2.1/02 považoval za irelevantní vzhledem k počítání lhůt pro vyřízení rozkladu podle zákona č. 106/1999 Sb. Předsedkyně SÚJB proto provedla nové řízení a o rozkladu rozhodla rozhodnutím ze dne 19.1.2004 čj. 1551/2.1/04, proti němuž podal žalobce správní žalobu k Městskému soudu v Praze. Soud rozhodl (rozsudkem ze dne 23.11.2005 čj. 9 Ca 60/2004-44), že žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu trpí nedostatkem řádného a srozumitelného odůvodnění. Předsedkyni SÚJB soud uložil opětovně rozhodnout o podaném rozkladu a své rozhodnutí srozumitelně a za pomoci relevantních argumentů zdůvodnit.

Předsedkyně SÚJB poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že SÚJB nemohl požadované informace uvedené pod body 1 a 2 výroku rozhodnutí poskytnout, neboť žalobcem požadovaný protokol z kontroly neexistuje. Předmětná kontrola byla nařízena, došlo k jejímu zahájení a tato kontrola probíhala, ale kontrolní pracovníci (inspektoři jaderné bezpečnosti) neukončili kontrolu postupem podle zákona č. 550/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“) a nepořídili protokol o kontrole ve smyslu tohoto zákona. Předmětná kontrola byla poté náměstkem pro jadernou bezpečnost zrušena. Důvodem takového postupu byla skutečnost, že se kontrolním pracovníkům nepodařilo uzavřít kontrolu zákonným postupem. Teprve v průběhu kontroly vyšlo najevo, že u kontrolované osoby nelze prověřit řadu potřebných skutečností a naplnit tak všechny cíle kontroly. Mimo jiné i proto vykazoval koncept protokolu věcné nedostatky, které náměstek pro jadernou bezpečnost zjistil v rámci vnitřního přezkoumávání protokolů SÚJB. K samotnému protokolu existoval pouze koncept a ten s odvoláním na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., SÚJB neposkytl. Další kontrola SÚJB proběhla přímo u držitele povolení, společnosti ČEZ, a.s., a informace o této záležitosti byly zveřejněny na webových stránkách SÚJB v rubrice tiskové zprávy jako podrobná odpověď týdeníku Respekt k problematice svařování hlavního cirkulačního potrubí primárního okruhu I. bloku ETE.

Předsedkyně SÚJB se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zabývala námitkami obsaženými v rozkladu. Pokud žalobce v rozkladu poukazoval na to, že tiskový mluvčí SÚJB Ing. Pavel Pittermann již v předcházejícím zamítnutí poskytnutí informace ze dne 25.7.2001 jako důvod zamítnutí uvedl neobdržení souhlasu k poskytnutí informace kontrolovanými osobami, a dále uvedl, že „v návaznosti na inspekci v Modřanské a.s., proběhla ve věci další inspekce...“, z čehož žalobce dovozuje, že inspekce v Modřanské proběhla, předsedkyně SÚJB uvedla, že ze strany tiskového mluvčího SÚJB došlo k nepřesné formulaci, která měla za následek špatnou interpretaci a následně další mylné závěry žalobce. Tiskový mluvčí SÚJB ve své odpovědi z 25.7.2001 nadbytečně konstatoval, že poskytnuté materiály – protokol z inspekce prováděné SÚJB v Modřanské, a.s., podléhají souhlasu osob, na něž se plnění zákona č. 106/1999 Sb., nevztahuje. Jako prvotní důvod k neposkytnutí informace měla být správně uvedena skutečnost, že protokol o kontrole neexistuje. K argumentaci, v níž se žalobce odvolává na rozhodnutí o zamítnutí ze dne 12.10.2001 čj. 11200/201/01, kde je uvedeno, že inspekce nebyla prováděna, a proto nemohl být ani tento materiál poskytnut, předsedkyně SÚJB konstatovala, že trvá na svém tvrzení z výše uvedeného zamítnutí čj. 11200/201/01, že inspekce se zaměřením výlučně na opravu svaru potrubí DN 850 primárního okruhu I. bloku ETE v Modřanské a.s., prováděna nebyla. Jediná inspekce zahájena v Modřanské potrubní, a.s., na základě podání žalobce byla inspekce, kterou zmiňuje náměstek pro jadernou bezpečnost Ing. Böhlm ve svém rozhodnutí o neposkytnutí informace ze dne 10.4.2002 čj. 6047/TO/2002. Předmětem této kontroly bylo prověření dokumentace systému jakosti uplatňované při činnostech důležitých z hlediska jaderné bezpečnosti pro jaderné elektrárny ČR v oblasti výroby a montáže vybraných zařízení, zejména pak při zajišťování dodávek pro jadernou elektrárnu Temelín. Součástí kontroly byla i проверка dokumentace systému jakosti v oblasti svařování, vč. dodržování příslušných postupů a zpracování záznamů. Tato kontrola, jak již bylo v rozhodnutí konstatováno, nebyla ve smyslu zákona o státní kontrole ukončena. Pokud jde o další bod rozkladu, v němž se žalobce odvolává na informace podané již zesnulým inspektorem SÚJB Ing. Tenderou, nelze dle předsedkyně SÚJB nyní zpětně vyhodnocovat, zda se jmenovaný vyjádřil přesně, jak žalobce uvádí, či zda se jedná o volnou interpretaci. V zásadě může být žalobcem uváděná informace správná, jmenovaný inspektor však nemohl v té době (březen, duben 2001) předpokládat, že nedojde k ukončení inspekce v souladu se zákonem o státní kontrole. Dle předsedkyně SÚJB není skutečný stav, tj. fakt, že formálně nebyla inspekce v Modřanské, a.s., ukončena, v rozporu se žalobcem citovanými větami ze zprávy SÚJB za I. čtvrtletí 2001, kde se říká, že „Zjištěné skutečnosti při kontrole budou v průběhu dubna podrobně zpracovány v připravovaném protokole o kontrole...“ Dále citovaná zpráva SÚJB za II. čtvrtletí 2001, na kterou se žalobce též odvolává, a v níž je uvedeno, že „Ve sledovaném období byla skončena kontrola zaměřená na ověření jakosti svarů hlavního cirkulačního potrubí I. bloku iniciovaná podáním Greenpeace“ není v rozporu se skutečností, neboť zpráva zahrnovala skutečnost, že kontrola fakticky proběhla, ale z časových důvodů nemohla být zahrnuta ta skutečnost, že protokol z kontroly neexistuje, tj. nebyl sepsán a podepsán. Závěrem napadeného rozhodnutí předsedkyně SÚJB konstatovala, že výrok rozkladem napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplnila ve smyslu rozsudku Městského soudu v Praze o odvolání na konkrétní ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., a rozhodnutí zdůvodnila dle požadavků obsažených v rozsudku. Protože k nápravě rozkladem napadeného rozhodnutí nebylo třeba dalších úkonů, rozhodla se předsedkyně SÚJB odstranit vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeho změnou, vázána přitom právním názorem soudu.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci předsedkyni SÚJB k dalšímu řízení. V žalobě předně poukázal na závěr obsažený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 23.11.2005 čj. 9 Ca

60/2004-44, podle něhož z formulace používané v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, že „kontrola (inspekce) nebyla uzavřena, popř. nebyla formálně ukončena,“ nevyplývá neexistence protokolu o předmětné kontrole. Soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný zdůvodnil svá rozhodnutí nesrozumitelným způsobem, když z odůvodnění nebylo možné seznat skutečný důvod, pro který byla informace žalobci odepřena.

Žalobce poté namítl, že podstatu jeho žádosti (o poskytnutí informace) lze zredukovat na poskytnutí jakýchkoliv písemností nebo záznamu o předmětné kontrole a je jedno, zdali byla (kontrola) zahájena či dokončena, event. zdali bude někdy v budoucnu pokračovat. Předmětem rozhodnutí žalovaného je vyhýbání se poskytnutí takovýchto kopií jednak s nesrozumitelným odkazem na jejich neexistenci, nebo s odkazem na nedokončení kontroly nebo s odkazem na zákonná ustanovení, která brání poskytnutí konceptů či záznamů o kontrole. Žalobce je toho názoru, že smyslem zákona č. 106/1999 Sb., je umožnit žadatelům získat listiny či dokumenty z činnosti orgánů státní správy či místní samosprávy a povinností těchto subjektů je tyto listiny poskytnout. V konkrétním případě žalovaný nepřezkoumatelným způsobem odmítá odpověď na otázku, jaké listiny, zkoušky, protokoly nebo záznamy apod., byly v této věci vyhotoveny, a když už nemůže bránit vydání takovéto listiny, protože její existence byla zjištěna, zamítne jí s odvoláním na nezákonný důvod. Žalobce má za to, že zákon č. 106/1999 Sb., v § 11 odst. 1 písm. b) rozhodně nebrání vydání byť i jen konceptu listiny, resp. její kopie, je-li v držení povinné osoby. Žalobce odkázal na judikaturu (např. rozhodnutí 6As 40/2004 aj.), podle níž smyslem zákona č. 106/1999 Sb., je umožnit přístup k informacím; požadavek na přesnou identifikaci (listiny či záznamu) je pro žadatele, který nezná obsah spisu a těchto listin, faktickým popřením smyslu zákona. Odkaz na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., ztrácí dle žalobce vnitřní logiku, když sám žalovaný uvádí, že kontrola nikdy ukončena nebyla a byla zrušena bez ohledu na skutečnost, že žádné rozhodnutí nebylo vydáno. Použitím argumentu *reductio ad absurdum* by žalovaný mohl zastavit všechny své kontrolní činnosti před vydáním rozhodnutí a zamezit tak přístup k informacím, které při výkonu své činnosti zjistil. Každý má ale právo vědět, jakým způsobem bylo vykonáváno poslání žalovaného právě při této kontrole, co žalovaný zjistil a proč rozhodnutí nevydal. Opakovaný odkaz na neukončení kontroly na tyto otázky odpověď nedává a žalobce má nepochybně právo tuto informaci zjistit přiměřeným způsobem, tedy např. vyžádáním si listin, které označil ve své původní žádosti. V ostatním žalobce poukázal na svou argumentaci obsaženou v žalobě ze dne 4.3.2004, podanou proti rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 čj. 1551/2.1/04, která je zcela shodná a pouze podrobně konkretizuje opakovaně namítky žalobce proti napadenému rozhodnutí. Závěrem žalobce uvedl, že podle jeho znalostí bylo předmětné listině přiděleno evidenční číslo 15/2001 ETE, jednalo se ve skutečnosti o konečný protokol. Formálně následně nebyl předložen k podpisu kontrolovanému subjektu, neboť jeden kontrolor pravděpodobně odmítl protokol podepsat. Tato listina však dle žalobce existuje.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V písemném vyjádření k žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám pak uvedl, že nemá žádné listiny, zkoušky, protokoly či záznamy apod., které se týkají předmětné kontroly v Modřanské potrubní, a.s., k dispozici. Jak dle žalovaného vyplynulo i z ústního jednání při projednávání žaloby (ve věci 9 Ca 60/2004) před soudem, pověřeni inspektoři prováděli kontrolu dokumentů přímo v Modřanské potrubní a.s., a dokumenty nebyly inspektory přebírány do dodržení žalovaného. Výsledkem inspekce je pouze koncept protokolu z kontroly, která nebyla dokončena z důvodů, jež byly uvedeny v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce tvrdí, že žalobce může vydat koncept protokolu, žalovaný k tomu uvádí, že je oprávněn podle zákona č. 106/1999 Sb., omezit či neposkytnout

nehotové informace, a tohoto svého práva využil. Důvodem je to, že žalovaný jakožto představitel státní moci nemůže zveřejňovat informace, které jsou nehotové, neověřené a chybné, aniž by nesl následky takového postupu. Rozsudek čj. 6 As 40/2004, jehož se žalobce dovolává, se dle žalovaného zabývá vztahem obecného zákona o poskytování informací (zákon č. 106/1999 Sb.) a zvláštního zákona o poskytování informací (v daném případě zákona o obcích). Předmětem žádosti o informace byly v této věci kopie zápisů ze schůzí rady města, nejednalo se o návrhy či koncepty zápisů, ale žádost směřovala k poskytnutí již hotových dokumentů. Z tohoto důvodu žalovaný považuje vztah mezi rozsudkem čj. 6 As 40/2004 a nyní projednávanou žalobou za irelevantní. Žalovaný taktéž nesouhlasí se spekulací žalobce, že by mohl zastavit všechny své kontrolní činnosti před vydáním rozhodnutí a zamezit tak přístupu k informacím, které zjistil při výkonu kontrolní činnosti. Má za to, že mu žalobce na základě jednoho případu neukončení inspekce podsouvá spekulativní chování. V činnosti žalovaného se však v daném případě jednalo o mimořádný a ojedinělý postup. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že během kalendářního roku vykonává několik stovek kontrol podle zákona o státní kontrole a atomového zákona. Pokud by takto účelově postupoval (rušil kontroly), je si samozřejmě vědom následků takového chování, při kterém státní úřad rezignuje na svoji odpovědnost stanovenou zákonem. Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný přesvědčen, že v daném případě postupoval v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným vyloučily tyto, pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 29.3.2002 požádal žalobce žalovaného o poskytnutí informace ve věci inspekce provedené žalovaným v Modřanské potrubní, a. s., a to ve formě:

- sdělení evidenčního, pořadového, event. jiného identifikačního čísla protokolu či protokolů z inspekce iniciované podáním žalobce ve věci utajované opravy hlavního cirkulačního potrubí 1. bloku JETE, nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem a zahájené dne 12.12.2000 týmem inspektorů žalovaného u Modřanské potrubní, a. s., zaměřené na prověření dokumentace systému jakosti pro oblast výroby a montáže hlavního cirkulačního potrubí 1. bloku ETE a ověření jakosti jeho svarů,
- poskytnutí k nahlédnutí a vytvoření fotokopie nebo fotokopií úplného protokolu či dílčích protokolů, pořizovaných záznamů zkoušek či jiných evidencí, a to i ve formě obrazového či zvukového záznamu nebo záznamu nahraného na nosičích dat.

Rozhodnutím ze dne 10.4.2002 č.j. 6047/TO/2002 žalovaný rozhodl, že se žalobci neposkytuje informace: sdělení evidenčního nebo jiného identifikačního čísla protokolu z inspekce iniciované žalobcem a nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem a zahájené dne 12.12.2000 u Modřanské potrubní, a. s., zaměřené na provedení dokumentace systému jakosti pro oblast výroby a montáže hlavního cirkulačního potrubí 1. bloku ETE. Správní orgán prvního stupně odůvodnil rozhodnutí o neposkytnutí informace tím, že požadovanou informaci nelze poskytnout, neboť inspekce „kontrola systému jakosti dodavatele Modřanská potrubní, a. s.“, nařízená náměstkem Ing. Karlem Böhmem dne 12.12.2000 nebyla ve smyslu zákona o státní kontrole uzavřena. Žalovaný dále uvedl, že z téhož důvodu nemůže předložit

tuto informaci k nahlédnutí nebo k vytvoření fotokopii, jak žalobce dále ve své žádosti požadoval.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce rozklad datovaný dnem 23.4.2002, v němž argumentoval tím, že se jedná v pořadí již o třetí zamítnutí téže informace, a to pokaždé s jiným zdůvodněním. V prvním zamítnutí ze dne 25.7.2001 bylo jako důvod neposkytnutí informace tiskovým mluvčím žalovaného označeno neobdržení souhlasu ze strany kontrolovaných osob. Odpovědi na odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2001, v němž jako důvod neposkytnutí informace bylo uvedeno, že inspekce v Modřanské potrubní, a. s., nebyla prováděna, a proto nemohl být tento materiál poskytnut. Poslední rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce (míněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z 10.4.2002) pak v odůvodnění uvádí, že kontrola v Modřanské potrubní, a. s., nebyla uzavřena, čímž zásadně popírá obsah obou předcházejících zdůvodnění. Žalobce v rozkladu dále poukázal na informaci, kterou obdržel na přelomu března a dubna roku 2001 od Ing. Petra Tendery, bývalého člena kontrolního týmu při inkriminované kontrole v Modřanské potrubní, a. s., jenž žalobci na telefonickou urgenci výsledků sdělil mimo jiné to, že kontrola již byla ukončena, jeho část protokolu byla vyhotovena a jím podepsána koncem března 2001 a v dohledné době by měla být zkompletována s částmi vypracovanými dalšími členy týmu. Ve shodě s touto informací je rovněž obsah situační zprávy o hodnocení jaderné bezpečnosti JETE za 1. čtvrtletí 2001 předložené vládě ČR, kde se uvádí, že zjištěné skutečnosti při kontrole (tj. v Modřanské potrubní, a. s.) budou v průběhu dubna podrobně zpracovány v připravovaném protokolu o kontrole. Obdobná zpráva za 2. čtvrtletí 2001 říká, že ve sledovaném období byla skončena kontrola zaměřená na ověření jakosti svárů hlavního cirkulačního potrubí 1. bloku iniciovaná podáním žalobce. Obsahy těchto zpráv jsou tedy v rozporu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o neposkytnutí informací žalobci.

Rozhodnutím ze dne 4.6.2002 předsedkyně SÚJB zamítla rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o neposkytnutí informace ze dne 10.4.2002 a toto rozhodnutí potvrdila.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2003 č.j. 5 A 69/2002-35 bylo zrušeno rozhodnutí předsedkyně SÚJB, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí SÚJB ze dne 10.4.2002 č.j. 6047/TO/2002, vydané postupem dle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že nečinností předsedkyně žalovaného ve věci podaného rozkladu bylo ve smyslu ustanovení § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vydáno fiktivní rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno neposkytnutí informace žalobci. Vydání rozhodnutí o rozkladu s datem 4.6.2002 je tak pro posouzení věci zcela irrelevantní. Rozhodnutí, jehož vydání bylo nastoleno právní fikcí, je však nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť logicky postrádá náležité odůvodnění. Vzhledem k tomu je soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro vady řízení. Nejvyšší správní soud dále v odůvodnění zrušujícího rozsudku uvedl, že výrokem prvostupňového rozhodnutí nebyl postížen celý předmět řízení, neboť bylo odmítnuto poskytnutí pouze první žádané informace a ve věci druhé žádané informace nebylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto. Soud proto uložil žalovanému, aby vytýkané procesní pochybení napravil v rozhodnutí o rozkladu, jež vydá v dalším řízení.

Rozhodnutím ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04 rozhodla předsedkyně SÚJB, že rozhodnutí žalovaného o neposkytnutí informace žalobci ze dne 10.4.2004 č.j. 6047/TO/2002

se ve výroku mění tak, že po provedené změně zní „Státní úřad pro jadernou bezpečnost jako státní orgán, který je povinným subjektem k poskytování informací ve smyslu § 2 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona neposkytuje informace:

1. sdělení evidenčního nebo jiného identifikačního čísla protokolu z inspekce iniciované Greenpeace a nařízené náměstkem Ing. Karlem Böhmem a zahájené dne 12.12.2000 u Modřanské potrubní, a. s., zaměřené na provedení dokumentace systému jakosti pro oblast výroby a montáže hlavního cirkulačního potrubí 1. bloku ETE.
2. poskytnutí k nahlédnutí a vytvoření fotokopie nebo fotokopii úplného protokolu či dílčích protokolů, pořízených záznamů zkoušek či jiných evidencí, a to i ve formě obrazového či zvukového záznamu nebo záznamu nahraného na nosičích dat.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí předsedkyně SÚJB uvedla, že při předešlém zamítnutí poskytnutí informace žalobci ze dne 25.7.2001 došlo ze strany tiskového mluvčího žalovaného k nepřesné formulaci, která měla za následek špatnou interpretaci a následně další mylné závěry žalobce. Tiskový mluvčí totiž nadbytečně konstatoval, že poskytnuté materiály – protokol z inspekce prováděné žalovaným v Modřanské potrubní, a. s. – podléhají souhlasu osob, na něž se plnění zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje, přičemž jako prvotní důvod k neposkytnutí informace měla být správně uvedena skutečnost, že k formálnímu ukončení této inspekce ve smyslu zákona o státní kontrole nikdy nedošlo. Pokud se žalobce odvolává na rozhodnutí o zamítnutí jeho dřívějšího odvolání ze dne 12.10.2001, v němž žalovaný uvedl, že inspekce nebyla provedena a proto nemohl být ani tento materiál poskytnut, pak k tomu předsedkyně SÚJB uvedla, že inspekce se zaměřením výlučně na opravu svaru potrubí DN 850 primárního okruhu 1. bloku ETE v Modřanské, a. s., nebyla prováděna. Jediná inspekce zahájená v Modřanské potrubní, a. s., na základě podání žalobce byla inspekce, kterou zmiňuje náměstek pro jadernou bezpečnost Ing. Böhme ve svém rozhodnutí o neposkytnutí informace z 10.4.2002, a tato inspekce, jak je též v rozhodnutí konstatováno, nebyla ve smyslu zákona o státní kontrole ukončena. Předsedkyně SÚJB v odůvodnění rozhodnutí dále uvedla, že nyní nelze zpětně přehodnocovat, zda se zesnulý inspektor Ing. Tendera vyjádřil přesně tak, jak uvádí žalobce, či zda se jedná o volnou interpretaci. V zásadě jsou však žalobcem uváděné informace pravdivé, jmenovaný inspektor však v té době nemohl předpokládat, že k formálnímu ukončení inspekce nedojde. Předsedkyně SÚJB konstatovala, že fakticky byla provedena kontrola problémové oblasti svarů přímo u držitele povolení ČEZ, a. s., a informace o této záležitosti byly zveřejněny na webové stránce žalovaného jako podrobná odpověď týdeníku Respekt k problematice svařování hlavního cirkulačního potrubí primárního okruhu 1. bloku ETE.

Žalobce podal proti rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04 žalobu k Městskému soudu v Praze. Řízení o této žalobě bylo vedeno pod sp. zn. 9 Ca 60/2004. Při ústním jednání ve věci samé žalovaný k dotazu soudu, zda při inspekci v Modřanské potrubní, a. s., došlo k faktickému provádění kontroly a zda byl či nebyl sepsán protokol o této kontrole, uvedl, že inspekce byla fakticky zahájena, fakticky probíhala a fakticky byla i ukončena. Kontrola byla rozsáhlá, provádělo ji několik inspektorů, kteří pak odcházeli na svá pracoviště a zpracovávali závěry kontroly. Těmto inspektorům se však nepodařilo docílit konečného znění protokolu a nepodařilo se opatřit podpisy inspektorů na protokol ani podpisy ze strany kontrolované osoby. Protokol tedy existoval pouze jako podklad, jako materie, která není závazná. Návrh protokolu měl též věcné nedostatky, a proto závěry z inspekce podrobil náměstek pro jadernou energii kontrole v rámci vnitřního

mechanismu žalovaného, kdy se zjistilo, že v průběhu inspekce se nepodařilo zcela zjistit skutkový stav věci a některé závěry byly nesprávné. Proto bylo přistoupeno k tomu, že inspekce byla zrušena a náměstek netrval na konečném vyhotovení protokolu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.11.2005 č.j. 9 Ca 60/2004-44 bylo rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Jak plyne z odůvodnění zrušujícího rozsudku, soud shledal důvodnou námitku žalobce vytýkající žalovanému nedostatek náležitého odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že domáhal-li se žalobce poskytnutí informace ve formě protokolu (či protokolů) o konkrétní výše specifikované kontrole, měl žalovaný jako důvod neposkytnutí této informace v zamítavém rozhodnutí výslovně uvést, že takový protokol ve skutečnosti neexistuje. Soud konstatoval, že neexistence protokolu o předmětné kontrole, jakož i důvody, které vedly k tomu, že protokol z předmětné kontroly nebyl vyhotoven, vyšly najevo až při ústním jednání před soudem. Z formulace používané v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů (rozuměj v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10.4.2002 č.j. 6047/TO/2002 a rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04), že „kontrola (inspekce) nebyla uzavřena, popř. nebyla formálně ukončena,“ však tato skutečnost (neexistence protokolu o předmětné kontrole) patrná není. Za situace, kdy žalovaný nezpochybňoval provedení inspekce u Modřanské potrubní, a.s., mohl žalobce oprávněně předpokládat existenci protokolu o této inspekci, a to i s přihlédnutím ke znění zákona o státní kontrole, z něhož vyplývá povinnost kontrolních pracovníků pořádat protokol o výsledcích kontroly. Žalobce – a stejně tak ani soud – nemohl neexistenci protokolu o kontrole z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dovodit. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný zdůvodnil rozhodnutí o neposkytnutí žádané informace žalobci nesrozumitelným způsobem, když z odůvodnění jeho rozhodnutí nebylo možné seznat skutečný důvod, pro který byla informace žalobci odepřena. Rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04 shledal soud vzhledem k tomuto nedostatku řádného a srozumitelného zdůvodnění nepřezkoumatelným, a to pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). Soud proto uvedené rozhodnutí rozsudkem zrušil (§ 76 odst. 3 věta druhá s.ř.s.) a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení s tím, že úkolem žalovaného v dalším řízení bude opětovně rozhodnout o žalobcem podaném rozkladu a své rozhodnutí srozumitelně a za použití relevantních argumentů zdůvodnit.

V návaznosti na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.11.2005 č.j. 9 Ca 60/2004-44 rozhodla předsedkyně SÚJB opětovně o rozkladu podaném žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10.4.2002 č.j. 6047/TO/2002 tak, že toto rozhodnutí ve výroku změnila, a to způsobem výše uvedeným. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo již podrobně citováno shora.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat *informace vztahující se k jejich působnosti*, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky.

Podle ust. § 14 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt posoudí obsah žádosti a:

a) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů, rozhodne o odmítnutí žádosti,

b) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do tří dnů žadateli,

c) poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti podle písmena a), a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích.

Podle ust. § 15 odst. 1 věta první zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b).

Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b/ zákona č. 106/1999 Sb., povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.

Soud o věci uvážil takto:

Žalobce v úvodu žaloby poukazuje na řízení o jeho předchozí žalobě proti rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04, jež bylo u Městského soudu v Praze vedeno pod sp. zn 9 Ca 60/2004, dovolává se argumentace, kterou v této předchozí žalobě uplatnil a cituje závěry soudu obsažené ve zrušujícím rozsudku ze dne 23.11.2005 č.j. 9 Ca 60/2004-44, jímž bylo toto řízení ukončeno. K tomu soud nejprve uvádí, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí tedy musí být v podané žalobě uvedeny výslovně, z čehož plyne, že pouhý odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je pro vymezení žalobních bodů nedostačující. Obecný odkaz na jiné soudní řízení, v němž byla či je projednávána žaloba směřující *proti jinému správnímu rozhodnutí*, tudíž nelze považovat za řádný žalobní důvod. Takový nedostatek sám o sobě způsobí, že soud se v souladu s dispoziční zásadou nemůže zabývat věcí tak, jak si to žalobce představoval, totiž přezkoumávat zákonnost rozhodnutí z pohledu žalobních důvodů uplatněných v jiném řízení proti jinému rozhodnutí (shodně viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28.8.1998 č.j. 7 A 152/95-32). Lze poukázat též na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.6.1998 č.j. 6 A 179/95 - 21, v němž soud konstatoval, že žaloba ve správním soudnictví, ve které žalobce toliko odkáže na žalobní body, které uplatnil v jiné soudní věci proti jinému rozhodnutí správního orgánu, byť i bylo vydáno v časové a věcné souvislosti s napadeným rozhodnutím, nemá náležitosti požadované ustanovením § 249 odst. 2 o.s.ř. (dnes § 71 odst. 1 s.ř.s.) a soud na takto uplatněné žalobní body nemůže vejít.

Tvrzení žalobce, že jeho argumentace uplatněná v žalobě ze dne 4.3.2004 je shodná se žalobními námitkami, které obsahuje žaloba v nyní projednávané věci, neodpovídá skutečnosti. V žalobě podané proti rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04 totiž žalobce namítal, že:

- rozhodnutí předsedkyně SÚJB je věcně nesprávné a dále že jeho odůvodnění není v logickém souladu s výrokem. Namítaný nesoulad žalobce spatřoval v tom, že žalovaný odmítl poskytnutí informací o inspekci specifikované žalobcem, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *tato inspekce neproběhla*. Pokud takové odůvodnění odpovídá skutečnosti, nemohla být tato skutečnost důvodem pro vydání zamítavého rozhodnutí, ale spíše pro výrok, že inspekce nebyla provedena a že o ní žalovaný tedy žádné informace poskytnout nemůže. Pokud by v této věci vznikly nejasnosti o možném omylu či nedostatku informací na straně žalobce, který v důsledku toho nemohl obor svých dotazů označit přesněji, měl si žalovaný tuto otázku ujasnit a případně vyzvat žalobce k bližší specifikaci jeho dotazů. V silách žalobce nebylo dotaz podrobněji specifikovat, neboť k tomu by potřeboval právě ty informace, které mu žalovaný odmítá poskytnout.
 - Žalobce dále namítal, že je mu odíráno poskytnutí informace týkající se v podstatě poskytnutí protokolu o kontrole opravy hlavního cirkulačního potrubí 1. bloku JETE. *Dle zákona měla být argumentace žalovaného zaměřena pouze na to, zda takový protokol existuje či nikoliv, a v případě, že existuje, měl být tento protokol žalobci vydán. Postup žalovaného, který se vyhýbá jasně odpovědi na otázku, zda takový protokol existuje, označil žalobce za postup contra legem.* Samotný odkaz na neukončení kontroly je podle žalobce tvrzením, které není relevantním důvodem pro vydání zamítavého rozhodnutí (o neposkytnutí informace), ani přípustnou součástí odůvodnění správního rozhodnutí.
 - Žalobce rovněž poukázal na znění zákona o státní kontrole, z něhož vyplývá, že povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. V souladu s § 12 odst. 2 téhož zákona jsou kontrolní pracovníci povinni pořizovat o výsledcích kontroly protokol. Zákon o státní kontrole tedy nezná jiný způsob ukončení kontroly než vyhotovení protokolu. Žalobce namítl, že kontrolní orgán je při provádění kontroly vázán lhůtami pro vyřízení věci zakotvenými v ust. § 49 správního řádu, což dovozuje z ustanovení § 26 zákona o státní kontrole, které výslovně odkazuje na správní řád s jedinou výjimkou, již je řízení o námitkách. V případě, že žalovaný předmětnou kontrolu nijak neukončil, nemohl ani řádně vrátit kontrolované osobě převzaté podklady, neboť to je možné až po ukončení kontroly. Tím by ale žalovaný porušoval práva kontrolovaných osob, nehledě již na ohrožení jejich právní jistoty kontrolou, která nebyla uzavřena a v níž tedy může být kdykoliv pokračováno. Žalobce připustil, že není oprávněn dovolávat se ochrany práv třetích osob, současně ale namítl, že byl tímto porušením povinností ze strany žalovaného dotčen také, neboť v důsledku takového postupu žalovaného vůči třetím osobám byl žalobci ztížen a prakticky znemožněn výkon práva na poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. Postup žalovaného v dané věci označil žalobce za nezvyklý, přičemž uvedl, že tímto způsobem, tj. formálním neukončením kontroly, by se kterýkoliv správní orgán mohl vyhnout poskytnutí informací získaných při kontrole, která by zjistila informace správnímu orgánu z nějakého důvodu nepohodlné. To ovšem žalobce pokládá za nepřípustné, neboť takovýmto jednáním, jsoucím v rozporu se zákonem o státní kontrole a správním řádem, by se správní orgány vyhýbaly plnění další zákonné povinnosti, kterou je poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb.
- Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobní námitky (body) obsažené v obou porovnávaných žalobách se zásadním způsobem liší. Považoval-li žalobce argumenty uplatněné v žalobě, na kterou v souzené věci odkázal, za relevantní též z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, bylo jeho povinností tyto argumenty jako žalobní body v žalobě podané proti napadenému rozhodnutí výslovně uvést. Protože tak neučinil, nemohl soud zákonnost napadeného rozhodnutí posuzovat z hlediska žalobních bodů uplatněných

v žalobě, kterou žalobce u zdejšího soudu podal proti rozhodnutí předsedkyně SÚJB ze dne 19.1.2004 č.j. 1551/2.1./04.

Stejně jako se vzájemně liší žaloby podané žalobcem ve věcech 9 Ca 60/2004 a 9 Ca 84/2006, liší se, a to zásadním způsobem, též obě rozhodnutí předsedkyně SÚJB, proti nimž byly tyto žaloby podány. To je samozřejmě dáno tím, že v rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci, již předsedkyně SÚJB reagovala na závěry vyřčené soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 23.11.2005 č.j. 9 Ca 60/2004-44 a neposkytnutí požadované informace jednoznačně zdůvodnila tím, že tato informace (protokol z předmětné kontroly) neexistuje. Námitka žalobce, že žalovaný nepřezkoumatelným způsobem odmítá odpovědět na otázku, jaké listiny, zkoušky, protokoly nebo záznamy byly v této věci vyhotoveny, tudíž není opodstatněná – z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce je neexistence jím požadovaných informací. Předsedkyně SÚJB tak v podstatě vyhověla námitce uvedené v žalobě ze dne 4.3.2004 brojící proti jejímu předchozímu rozhodnutí, podle níž měla být argumentace správního orgánu *zaměřena pouze na to, zda takový protokol existuje či nikoliv, a v případě, že existuje, měl být tento protokol žalobci vydán*. I žalobce tedy v této námitce připustil, že žádaný protokol mu mohl (a měl) být vydán pouze v případě, že existuje. Předsedkyně SÚJB napadeným rozhodnutím vyhověla rovněž názoru vyslovenému soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 23.11.2005 č.j. 9 Ca 60/2004-44, podle něhož domáhal-li se žalobce poskytnutí informace ve formě protokolu (či protokolů) o konkrétní výše specifikované kontrole, měl žalovaný jako důvod neposkytnutí této informace v zamítavém rozhodnutí výslovně uvést, že takový protokol ve skutečnosti neexistuje, neboť z formulace používané v dříve vydaných rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, že „kontrola (inspekce) nebyla uzavřena, popř. nebyla formálně ukončena,“ tato skutečnost, tj. neexistence protokolu o předmětné kontrole, patrná nebyla.

Soudi nemohl vejít na žalobní tvrzení, že podstatu žádosti žalobce (o poskytnutí informace) lze zredukovat na poskytnutí *jakýchkoliv* písemností nebo záznamu o předmětné kontrole. Z obsahu žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 29.3.2002, stojící na prvopočátku celého řízení, je zřejmé, že žalobce se nedomáhá poskytnutí *jakékoliv* informace o předmětné kontrole, ale poskytnutí informace v podobě sdělení evidenčního, pořadového, event. jiného identifikačního čísla protokolu z předmětné kontroly (inspekce) a poskytnutí kopie tohoto protokolu, pořizovaných záznamů zkoušek či jiných evidencí. Požadovaná informace byla v žádosti dostatečně určitě a srozumitelně specifikována; žádné pochybnosti o tom, jaká informace je ze strany žalobce požadována, jež by byly důvodem pro postup povinného subjektu ve smyslu § 14 odst. 3 písm. a/ zákona č. 106/1999 Sb., v řízení nevyvstaly. Po žalobci nikdo nepožadoval, aby žádané informace nějakým, pro něj nemožným způsobem, blíže konkretizoval. Již z tohoto důvodu neshledal soud relevantním odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 40/2004 – 62 ze dne 25.8.2005, nehledě k tomu, že zmíněný rozsudek řeší zcela jinou problematiku, týkající se práva na informace, jež jsou obsahem již vyhotovených zápisů ze schůzí rady města (nikoliv konceptů či návrhů těchto zápisů).

Faktická neexistence informací požadovaných žalobcem, plynoucí z toho, že se inspektorům jaderné bezpečnosti nepodařilo ukončit předmětnou kontrolu způsobem stanoveným zákonem o státní kontrole, tj. sepsáním protokolu zachycujícího výsledky kontroly, je dle názoru soudu objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takového protokolu žadateli. Stručně řečeno má soud v projednávané věci za to, že pokud požadovaná informace neexistuje, ať již z jakýchkoliv důvodů, nemůže být žalobci

poskytnuta. Neexistence žalobcem požadovaného protokolu o kontrole přitom vyšla najevo již při ústním jednání konaném ve věci 9 Ca 60/2004, kdy žalovaný k výslovnému dotazu soudu, zda byl či nebyl sepsán protokol o kontrole prováděné žalovaným v Modřanské potrubní, a. s., uvedl, že „inspektorům provádějícím kontrolu se nepodařilo docílit konečného znění protokolu a nepodařilo se opatřit podpisy inspektorů na protokol, ani podpisy ze strany kontrolované osoby. Protokol tedy existoval pouze jako podklad, jako materie, která není závazná. *Návrh protokolu* měl též věcné nedostatky, a proto závěry z inspekce podrobil náměstek pro jadernou energii kontrole v rámci vnitřního mechanismu žalovaného, kdy se zjistilo, že v průběhu inspekce se nepodařilo zcela zjistit skutkový stav věci a některé závěry byly nesprávné. Proto bylo přistoupeno k tomu, že inspekce byla zrušena a *náměstek netrval na konečném vyhotovení protokolu*.“ Toto tvrzení žalovaného o neexistenci požadovaného protokolu o kontrole zcela koresponduje argumentací použité předsedkyní SÚJB v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Také ve vyjádření k žalobě setrval žalovaný na svém tvrzení o neexistenci požadovaného protokolu o kontrole, přičemž vysvětlil, že nemá k dispozici *ani žádné záznamy, zkoušky, protokoly či jiné listiny, které by se týkaly předmětné kontroly*, protože pověření inspektoři prováděli kontrolu dokumentů přímo v Modřanské potrubní a. s., a kontrolované dokumenty nepřebírali do dodržení žalovaného. *Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že mu žádný zákon v řízení neumožňuje pravdivost této argumentace správního orgánu zpochybňovat či vyvracet*.

Žalovaný připouští *jediný výstup z předmětné kontroly, kterým je koncept protokolu o kontrole*. Soud přisvědčuje názoru žalovaného, že koncept (návrh, nástin) protokolu nelze považovat za informaci, kterou by byl žalovaný jakožto povinný subjekt povinen podle zákona č. 106/1999 Sb., žalobci poskytnout. Koncept určité listiny – ať již jde o protokol o kontrole, individuální správní akt v podobě správního rozhodnutí či rozsudek soudu – je vždy něčím nehotovým, neověřeným a nezávazným. Nejedná se o konečný, autoritativní výstup činnosti státního orgánu, obsahující informace vztahující se k působnosti tohoto orgánu (§ 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.) v jejich konečné podobě. Stejně jako nemá účastník řízení nárok na poskytnutí „informace“ v podobě konceptu, který si soudce zpracoval při vyhotovení písemného znění rozsudku, nemá nárok ani na koncepty listin vyhotovené pracovníky správních orgánů či pracovníci dalších subjektů povinných dle zákona č. 106/1999 Sb., poskytovat informace. Důvod je vždy tentýž – koncept je pouhým přípravným, nezávazným nástinem, který se ve výsledku může od konečné verze listiny obsahující informace značně lišit. Proto jej nelze považovat za informaci v její definitivní podobě, za jejíž pravdivost nese povinný subjekt, který ji žadateli poskytl, určitou odpovědnost. Z uvedených důvodů má soud ve shodě se žalovaným za to, že na koncepty jakýchkoliv listin se zákonná povinnost poskytovat informace nevztahuje.

Žalobci je možné přisvědčit v tom, že odkaz předsedkyně SÚJB na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b/ zákona č. 106/1999 Sb., obsažený v napadeném rozhodnutí, je nepřipadný. Uvedené zákonné ustanovení zakotvuje možnost povinného subjektu omezit poskytnutí *nové informace*, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, a to do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Citované ustanovení tedy dopadá pouze *na již existující nové informace*, nelze jej tedy aplikovat v případě informací, které objektivně neexistují, jako tomu bylo v souzené věci. Na druhou stranu soudu nezbyvá než konstatovat, že zákon č. 106/1999 Sb., nepamatuje na případ, kdy by důvodem pro neposkytnutí informace byla skutečnost, že požadovaná informace neexistuje. Žalovaný správní orgán vzhledem k uvedenému nemohl dostát povinnosti uvést ve výroku (správně) právní ustanovení, podle něhož bylo ve věci rozhodnuto (§ 68 odst. 2 správního řádu), a pochybení předsedkyně SÚJB spočívající v odkazu na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b/ zákona č. 106/1999 Sb., které na věc nedopadá,

proto není možné považovat za natolik závažné, aby mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

K otázce zákonnosti postupu inspektorů při provádění předmětné kontroly se soud již vyslovil v rozsudku vydaném ve věci 9 Ca 60/2004; na argumentaci tam uvedenou nyní pro stručnost odkazuje. Ani případné pochybnosti žalobce či soudu o zákonnosti průběhu této kontroly však nemění nic na závěru, že faktická neexistence požadované informace (v podobě protokolu o kontrole či jiných listin) je bez dalšího objektivním důvodem, pro který tato informace nemohla být žalobci poskytnuta. Žalovaný tudíž nepochybil, když z uvedeného důvodu rozhodl o neposkytnutí informace.

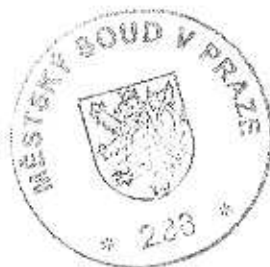
Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 22. února 2008

Za správnost vyhotovení:
Pekárková

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu